

[Poul Hartling.]

at der er et meget stort administrativt arbejde forbundet med kildeskat. Det viser erfaringen fra andre lande. Indtil videre skylder man bevis for, at regeringen med sit forslag på en ganske enkel måde skulle have klaret administrative problemer, ingen andre endnu har kunnet klare. For skatteyderen er sagen heller ikke så enkel, som man har villet påstå. Han kommer ganske vist af med den højere skat på et tidligere tidspunkt. Lønforhøjelser kan inddrages mere konsekvent end nu, og det rammer primært lønmodtagerne, men der vil ved svingende indtægter ikke kunne undgås efterreguleringer, og folk med privat erhverv får øgede byrder. De skal foruden det almindelige arbejde med selvangivelsen nu også have det administrative besvær med opkrævning af kildeskat for andre. Jeg erkender, at kildeskatten kan blive til glæde for staten, men jeg stiller mig tvivlende over for, om den vil blive til glæde for skatteyderen.

Fradragsretten vil man bevare, siger regeringen. Jeg tror ikke på, at en kildeskat med indbygget fradragsret i virkeligheden lader sig praktisere, således at fradragsretten bevares. Dette forslags formål er at få kildeskatten til at glide lettere ned. Det er muligt, sådan som mange antyder, at der skal ske en ændring af vort skattesystem, når vi kommer med i Det europæiske økonomiske Fællesskab, hvad vi vel gør inden udgangen af dette årti. Men hvem tør i øjeblikket udtale sig om, hvilke ændringer det drejer sig om? Det rigtige ville da være, at vi samlede vore kræfter om at rette skævhederne i den nuværende skattelovgivning, og her kunne vi nok finde løsninger uden at skulle ud i eksperimenter.

Jeg har gerne villet sige dette, fordi vi utvivlsomt i den kommende sommer skal opleve en både voldsom og usaglig agitation på skatteområdet. Det vil nok være klogt, hvis både befolkningen og politikerne prøver at bevare vurderingsevnen.

Men skattepolitikken er dog ikke det eneste problem, der er af vigtighed. Mindst lige så vigtig er inflationsbekæmpelsen. Vi har taget initiativet til — sammen med det konservative folkeparti — at man i fjor fik nedsat et ekspertudvalg, som har udarbejdet den betænkning, som blev drøftet her i

salen forleden dag. Venstre tog også initiativet til, at det virkelig blev til en debat. Desværre er det jo blevet så forsinket, at ikke engang bilagene til betænkningen er nået frem til folketinget, inden vi slutter vort arbejde og drager på ferie. Vi har taget dette initiativ, fordi det er en uhyre alvorlig sag, at vi her i landet har oplevet en pengeforringelse, som er større end i de lande, vi har mest samarbejde med. Ordføreren for regeringspartiet tog meget let på tingene i forgårs. Han sagde om regeringens nye politik, som nu skal formuleres, og om regeringens såkaldte inflationsplan, at den havde til opgave „at løse problemerne, før de melder sig“. Mon man dog ikke hellere først skulle løse de problemer, som er der? Han sagde, at det gjaldt om, at vi skulle være forud for vor fremtid. Det er vist det, som unge mennesker på sådan lidt bramfrit dansk kalder for „gas“ — hvis formanden tillader. Det skal i hvert fald nok hjælpe dem, der står og skal betale de høje renter, eller som på anden måde lider under inflationens vanskeligheder, at få at vide fra regeringspartiet, at regeringens antiinflationspolitik går ud på, at vi skal være forud for vor fremtid.

De problemer, som vi står midt i, og som ikke er fremtid, er, at vi har en større pristigning end vore nabolande, at vi har en pengeforringelse det sidste år på 8 pct., ja, vel over 8 pct. Derfor forekommer det at være både en letkøbt og frasefyldt tale bare at henvise til, at regeringen vil lette fremskridtet, og at tale om regeringens fløjshandsker med jernnæver i i stedet for at sige, hvad man vil gøre i retning af at bekæmpe inflationen, den inflation, som er en kendsgerning. Jeg ved nok, at inflationsbekæmpelse ikke i første omgang kan blive nogen populær foranstaltning; jeg tror på den anden side, at den danske befolkning er moden nok til at forstå nødvendigheden af en streng økonomisk politik. Jeg tror endda, at langt de fleste ønsker det, men det skal vel at mærke være en politik med mening i. De ofre, der er uomgængelige, skal kunne nytte.

Hvad der sker, hvis inflationen får lov at gå videre, behøver jeg ikke at udmale. Den rammer allerede i dag mange af de økonomisk svageste stillede, dem, der skal leve af en beskeden sammensparet kapital, dem,